

Шкарупа Е.О., Гладкова О.В.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

Антикризова політика підприємства в умовах сучасного господарювання

В сучасних умовах господарювання політична та економічна нестабільність негативно впливають на підприємницьке середовище. З кожним роком все більша частина підприємств страждають від кризових явищ суспільства та економіки. Існують різні фактори, що спричиняють загострення господарського стану на підприємстві, такі як ризики майбутнього, коливання цін та курсів валют, що можуть призвести до банкрутства. Отже, актуальне питання сьогодення – це антикризове управління на підприємствах.

Антикризове управління — це управління, зосереджене на подолання можливих важких ускладнень у ринковій діяльності підприємства, збереженні його стабільного, успішного господарювання із спрямуванням на розширене відновлення на найсучаснішій основі та власних заощадженнях.

Кризовий стан підприємства — неочікуваний, небажаний процес, який може обмежити, або навіть унеможливити функціонування підприємства, а також пошук нових механізмів і напрямків управління.

Отже, виділяють два головних фактори, що призводить до кризового стану: зовнішній та внутрішній.

Всі ці фактори взаємозалежні і в комплексі несприятливо впливають на фінансовий стан підприємства, роблячи їх фінансово несталими та неконкурентоспроможними.

У сучасному підприємстві антикризове управління забезпечує стабільну діяльність підприємства завдяки завчасному пошуку загроз зовнішнього та внутрішнього середовища, спроможності негайного прийняття заходів щодо усунення кризових явищ.

Зазначимо, що антикризова стратегія реалізується у випадках, коли підприємство знаходиться у кризовому становищі і потребує санації. Вона передбачає комплекс заходів, спрямованих на відновлення платоспроможності (ліквідності), конкурентоспроможності, стабілізацію його фінансового стану.

В цьому випадку підприємство повинно приділити увагу оптимальному використанню ресурсів, скороченню витрат, продажу нерентабельних фондів.

Шляхами виходу підприємства з кризового стану можуть також бути, як стабілізація виробництва або злиття з іншим, фінансово стійкішим, підприємством [1]

Методи антикризового управління можемо розділити на дві головні групи, спираючись на результати, які отримує підприємство використовуючи їх. Так, перша група – це тактичні методи. До них входять санація і банкрутство. Друга група включає стратегічні методи: ліквідацію, створення нових підприємств, модернізацію, злиття, диверсифікацію, реструктуризацію і реінжиніринг.

Аналізуючи офіційні статистичні дані державної служби статистики слід зробити висновок, що, станом на березень 2016 р. 39,7% вітчизняних підприємств є збитковими, однак порівняно з аналогічним періодом попереднього року показник зменшився на 7 п.п. або на 15%. Варто зазначити, що значну частку підприємств, справи про банкрутство яких знаходяться на стадії розгляду, становлять ті, в яких вартість активів значно перевищує кредиторську заборгованість. Тобто, після проведення санації або реструктуризації на даних підприємствам будуть зменшені зобов'язання та продовжено їх діяльність [2].

На ведення бізнесу підприємств важливий вплив має ефективність системи банкрутства та ліквідації суб'єктів господарювання. Процедура банкрутства вітчизняних підприємств може тривати роками, тому за оцінками Всесвітнього банку за показником легкості ведення бізнесу за 2015 рік Україна посідає 83 місце, а за рівнем ефективності процедури ліквідації підприємств — 141 місце із 185 країн світу. Не зважаючи на те, що

банкрутство регулює ринкову економіку за допомогою ліквідації неефективних та неплатоспроможних підприємств, рівень банкрутства в Україні досить високий. До того ж, за аналізований період спостерігається тенденція до збільшення кількості корпоративних банкрутств. На вітчизняному ринку за підсумками 2016 р. 1524 компанії були визнані банкрутами. Про це повідомляє сервіс моніторингу реєстраційних даних компаній OpenDataBot. Станом на 6 лютого 2017 р. в процедурі банкрутства знаходяться 2073 підприємства. Найбільшу питому вагу складають підприємства-банкрути за такими видами діяльності, як оптова торгівля, будівництво та сфера сільського господарства (рис.1).

Кількість компаній в стані банкрутства за областями (на 06.02.2017)

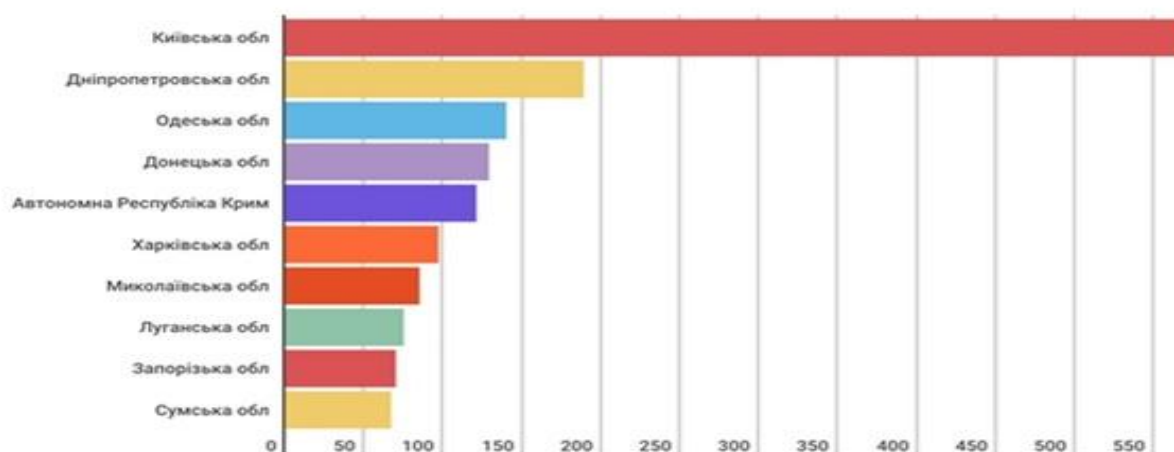

Рис.1 Кількість компаній в стані банкрутства за областями станом на 06.02.2017р.

Лідером за кількістю компаній, які знаходяться в стані банкрутства, є Київська область - 572 компанії. Далі йдуть Дніпропетровська і Одеська області - 189 і 140 підприємств-банкрутів відповідно[3]. В Україні в січні 2017 р. закрилися 129,2 тисячі приватних підприємств.

Отже, підводячи підсумок можна зазначити, що антикризове управління являє собою певну сукупність операцій та дій, що мають

антикризовий характер, здійснюються з метою узгодження загальної діяльності підприємства у процесі подолання кризи. Процес антикризового управління являє собою сукупність чітко визначених послідовних цілеспрямованих антикризових дій суб'єкта управління з метою виведення його з кризового стану.

Використана література

1. Гриньов А.В., Ястремська О.М. Якість формування фінансової стратегії підприємства / А.В. Гриньов, О.М. Ястремська // Фінанси України. — 2014. — № 10. — С. 121—128.
2. Нізалов Д. В. Антикризове управління: ви-бір методів / Д. В. Нізалов // Нац. університет „Києво-Могилянська академія”. Наукові записки. Том 9. Економічні науки, 2015. – С. 56–58
3. http://www.investplan.com.ua/pdf/18_2016/11.pdf

Жук В.А., Пенкін Ю.М.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

Впровадження телефармації як складової реформи охорони здоров'я

Кабінет Міністрів України на початку 2017 р. розглянув пакет документів, на підставі яких була розпочата в Україні масштабна реформа охорони здоров'я. Для сучасної галузі охорони здоров'я характерними є сукупність заходів політичного, наукового, правового, економічно-соціального, медичного характеру, що спрямовані на надання допомоги кожній людині. Реформа передбачає і збільшення доступності ліків для пацієнтів. Тому основними нагальними завданням державної політики в сфері обігу лікарських засобів стає: формування системи раціонального призначення та використання лікарських засобів; підвищення інформованості фахівців і населення в питаннях забезпечення лікарськими засобами та оптимізація